

שיחת השבוע

יש חדש

ברכה לשנה החדשה

לקראת השנה החדשה נוהגים לכתוב 'פדיון נפש' ולבקש שנה טובה ומתוקה. כותבים את השם הפרטי המלא ושם האם, ומציינים את המשאלות. רצוי להחליט קודם לכן החלטה טובה של התחזקות בענייני תורה ומצוות. מניחים את המכתב באחד מספרי הרבי מליובאוויטש, ולשגרו כדי להניחו על הציפון הקדוש (דוא"ל: ohel@ohelchabad.org). מס' הפקס: 001-718-7234444.

בתי הכנסת הפתוחים

צעירי חב"ד מרחיבים את מפעל 'בית הכנסת הפתוח'. בתי חב"ד ברחבי הארץ מקימים יותר מארבע-מאות ועשרים מנייני תפילה מיוחדים לראש השנה וליום הכיפורים, לציבור שאינו רגיל ללכת לבית הכנסת כל ימות השנה. התפילות נערכות במאהלים גדולים וממוזגים, באולמות ציבוריים ובבתי חב"ד, והבאים גם נהנים מהדרכה מסודרת במשך התפילה. פרטים ב-chagim.info.

עזרה לחגים

בתי חב"ד שבים וקוראים לציבור לתרום בעין יפה למפעל חלוקת מצרכי המזון למשפחות הנזקקות לקראת חגי תשרי המתקרבים. זו השעה להוסיף זכויות לקראת הימים הנוראים. פרטים בבית חב"ד המקומי.

זמני השבוע

ירושלים תלאביב חיפה בארבע אילת ניויורק

6:46	6:25	6:27	6:16	6:25	6:09
7:43	7:20	7:23	7:22	7:22	7:20

פרקי אבות: פרקים ה-ו

שיחת השבוע הוא גיליון לכל יהודי, המופץ בכל רחבי הארץ והעולם. נוסד בשנת תשמ"ז (1986) בידי הרב יוסף יצחק אהרונוב

עורך: מנחם ברוד

יוצא לאור על ידי: המרכז לעזרי שליחות
ת"ד 1122 כפר חב"ד 6084000

טל' 073-2480711 • פקס' 03-9606169

www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il

מודעות: טל' 053-3166532, דוא"ל: m3166532@gmail.com

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

לכל אחד ה'פרה' וה'גינה' שלו

ימי הסליחות קוראים לנו לעצור ולעשות את חשבון הנפש האמיתי: כמה תשומת לב אנו נותנים לדברים החשובים באמת, לחיים עצמם?

לחשוב על החיים עצמם. אמירת סליחות במוסקוה (צילום: לוי נאזרוב)

אנחנו קוראים סיפור זה ומחייכים על קוצר השגתם של אותם כפריים, שאין בעולמם שאיפה גבוהה יותר מזו שהפרה תיתן חלב ושהגינה תצמיח ירקות. אך כשחושבים מעט מגלים שבעצם אין לנו מה לצחוק יותר מדי על חשבונם.

פנינים, לא גריסים

כדאי שגם אנו נבחן את סדרי העדיפויות של חיינו ואת שאיפותינו. לכל אחד מאיתנו ה'פרה' וה'גינה' שממנות את פסגת משאלותינו. אולי אנחנו משקיעים את כל כוחנו בסיפוק צרכים זמניים ומצויבים לנגד עינינו יעדים חומריים בלבד. אבל יום אחד אדם מתעורר בבוקר ושואל את עצמו: בשביל מה בעצם אני חי? ואם אשיג מכונית חדשה יותר ואקנה דירה מפוארת יותר, זה יעשה אותי מאושר יותר?

ימי הסליחות קוראים לנו לעצור ולעשות את חשבון הנפש האמיתי: כמה תשומת לב אנו נותנים למהות החיים? כמה אנו מקדישים לצד הגשמי והחומרי של החיים וכמה לצד הרוחני של החיים - ללימוד תורה, לקיום מצוות, לעזרה לזולת, לעשיית צדקה וחסד? אלה הדברים האמיתיים, שמעניקים לנו סיפוק של אמת ונשארים שלנו לנצח.

אומרים שיש המבקשים פנינים אבל בעצם חושבים על גריסי פנינה. מוטב לחשוב על פנינים אמיתיות!

חדש אלול מכונה חודש הרחמים והסליחות. בקהילות ספרד כבר אומרים סליחות מראש חודש אלול, אולם בקרב קהילות אשכנז מתחילים באמירת הסליחות במוצאי השבת הזאת. לכן השבת נקראת 'שבת סליחות'.

בחצות הלילה נתייצב בבתי הכנסת, נרכין ראש לפני אבינו שבשמים ונבקש ממנו כי ימחל ויסלח לנו על משובותינו וייתן לנו שנה טובה. אבל מה אנחנו מבקשים באמת? מה הן המשאלות האמיתיות שאנו אומרים להעלות לפני היושב במרומים?

באמצע הלילה לבקש אוכל?

אחד מגדולי חסידיו של רבי שניאור-זלמן מלאדי, ר' שמואל מונק'ס שמו, היה בעל חוש הומור מפותח, ולא אחת ביטא רעיונות חסידיים עמוקים במעשי משובה. פעם אחת נקלע ב'שבת סליחות' לכפר, והתאכסן אצל משפחה כפרית.

במוצאי השבת, בשעה שהכול התכוננו לצאת ל'סליחות', עלה ר' שמואל על מיטתו ושם עצמו ישן. הוא שמע את האישה אומרת לבעלה שצריכים להעיר את האורח ל'סליחות'. הבעל ניגש אליו וקרא: "ר' יהודי, התעורר, צריכים ללכת לסליחות". החסיד פקח עין נמוגמת ובקול עייף שאל: "סליחות?! מה זה סליחות?!".

היהודי הביט באשתו והיא בו במבטי תימהון. "איזה דבר מוזר!", קראה האישה. "יהודי שנראה תלמיד חכם ואינו יודע מה זה סליחות!". החסיד עצם את עיניו וכאילו חזר לשנתו. "מה איתך, ר' יהודי", גערה בו האישה. "הכול הולכים לומר סליחות ואתה ישן לך בשלווה?!".

"אבל מה זה סליחות?", התעקש החסיד. "נו, אינך יודע מה זה סליחות?", איבדה האישה את סבלנותה. "סליחות זה שאנו הולכים לבקש מה' שהפרה תניב חלב, שהגינה תצמיח ירקות טובים, שיהיה לנו במשך השנה מזון בשפע".

"פווי!", עיווה ר' שמואל את פניו. "אנשים זקנים קמים באמצע הלילה לבקש אוכל?!..."

שותפות נהפכת למעשה אישי

כאן ציווי על האהבה עצמה, אלא על התבוננות בדברים המעוררים אותה. אתה עשה את התלוי בך, פעל ברוח אהבת ישראל, כאילו אתה כבר מרגיש באמת שהזולת הוא "כמוך", וההרגל יהפוך לטבע שני ולאחר מכן לחלק ממך.

גילוי ה'יחידה'

הן התורה הן עם ישראל מורכבים מפרטים רבים - אותיות בתורה ואנשים רבים בעם - הנפרדים זה מזה, וכאשר הם מתחברים יחד נוצרת כאן מהות אחת. אדם שנעשה שותף עם יהודים נוספים בספר תורה נהפך לחלק ממהות אחת גדולה.

כשיהודי כותב או קונה אפילו את אחת בתורה, הרי עלידה הוא מתאחד עם כלל בני ישראל. נקודת האחדות בין בני ישראל היא ה'יחידה' שבנפש, הנקודה העליונה ביותר בנשמתו של היהודי, שבה אין הבדלים בין יהודי אחד למשנהו. וכשזו מתגלה, היא חודרת לכל פרטי חייו ופעולותיו של האדם.

(תורת מנחם תשמ"ב, כרך א, עמ' 323)

אמרת השבוע

לדעת איך לבקש

אחד מחסידיו של רבי ישכר-דב רוקח, המהרי"ד מבעלז, בא לשהות במחיצתו בשבת סליחות, ובמוצאי שבת נכנס להיפרד ממנו, כי היה חייב לשוב לביתו.

הוא מצא את הצדיק עומד ומכין את עצמו לאמירת הסליחות, מזיל דמעות כמים, בוכה ונאנח:

"אומרים אנו בסליחות 'כדלים וכרשים דפקנו דלתיך'... כן, כן, אכן ענינים ודלים אנחנו... אבל גם עני צריך לדעת איך לבקש... אם יפרוץ את דלתו של העשיר ויתבע ממנו נדבה בעזות מצת, לא זו בלבד שלא יקבל ממנו מאומה, אלא גם יגורש מהבית בבושת פנים."

פתגם חסידי

"אשמתו הגדולה של האדם אינה בחטאים שחטא, שהרי הפיתויים גדולים וכוחו של האדם דל. אשמתו היא שבכל עת בידו לעשות תשובה והוא אינו שב" (רבי בונם מפשיסחה)

שמברכים עליה "על ביעור חמץ", אף-על-פי שייתכן שהאדם לא ימצא מאומה בבדיקה. כך הגהת ספר תורה נחשבת ככתיבתו, אף אם הוא נמצא ללא רב.

הלכה זו על הגהת ספר תורה נושאת עמה הוראה גם באשר למצוות "הוכח תוכיח את עמיתך". המצווה אינה מותנית בהצלחת התוכחה. ההצלחה היא בידי הקב"ה, ואילו מהיהודי נדרש לשוחח עם חברו בסבר פנים יפות, בשפה רכה וב"דברים היוצאים מן הלב". האם הפעולה תצלח? - בזה אין ודאות, אולם היהודי קיים את המצווה.

עשה את שלך

זה גם עניינה של מצוות אהבת ישראל, המופיעה בהמשך למצוות "הוכח תוכיח". אין זו מצווה קלה ליישום. למרות המאמצים הרבים, האדם יודע בתוך-תוכו שהוא רחוק משלמות באהבת ישראל, מסקנה זו עלולה להפיח בו ייאוש. לשם מה להשתדל כליכך אם הסיכוי להצליח קטן?

אלא שאהבת ישראל דומה לאהבת הבורא. אין

בפרשתנו התורה מצווה: "וְעָתָה פָּתְבוּ לְכֶם אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת וְלַמָּדָה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שִׁמְרָה בְּפִיקָהּ". זו מצוות עשה שכל אדם יכתוב ספר תורה לעצמו. מכיוון שלא כל אחד ואחד יכול לקיים בעצמו מצווה זו, נהוג שכמה יהודים מצטרפים יחד לכתיבת הספר, וכאשר יהודי קונה את או כמה אותיות בספר תורה, הדבר נחשב כאילו כתבו.

השתלבות של רבים במעשה אחד מוכרת בהלכה. למשל, שניים שעשו מלאכה בשבת, אם זו מלאכה שיחיד יכול לעשותה, פטורים; אם לאו, חייבים, שכן השתתפותו של כל אחד ואחד משניהם חיונית להשלמת המלאכה. כך גם לעניין כתיבת ספר תורה: מאחר שספר התורה לא היה מושלם בלי שותפותם של כל היחידים, נזקפת כתיבת הספר לזכות כל אחד ואחד מהם.

ההצלחה בידי הקב"ה

ההלכה גם קובעת שאם אדם הגיה את אחת בתורה, הדבר נחשב כאילו כתב את הספר כולו. יש לדייק בזה, שהמצווה איננה תיקון דווקא, אלא עצם ההגהה. הדבר דומה לבדיקת חמץ, נזקפת כתיבת הספר לזכות כל אחד ואחד מהם.

מן המעיין

ניצבים | מאת הרב אליעזר ברוך, רב כרמי יוסף

אין מפרסמים

בשבת ניצבים אין מברכים את חודש תשרי, כדי לערבב את השטן, שלא יידע מתי חל ראש השנה. רמז לדבר בפסוק "תקעו בחודש שופר בכסה ליום חגנו" - שיהיה ראש השנה מכוסה, שלא יפרסמוהו.

(מנהגים)

הקב"ה מברך

בהיותי במזריטש שמעתי ממורי ורבי הרב המגיד, בשם מורו ורבו הבעל שם טוב: החודש השביעי, שהוא החודש הראשון של השנה החדשה, הקב"ה בעצמו מברך בשבת מברכים, ובכוח זה ישראל מברכים את החודשים אחת-עשרה פעמים בשנה.

(אדמו"ר הזקן)

שוים בעיניו

"אתם ניצבים היום כולכם לפני ה' אלוהיכם, ראשיכם, שבטיכם... מחוטב עציץ עד שואב מימין" (דברים כט, ט"ז). כולכם שווים בעיניו, מי שהם בבחינת "ראשיכם" אינם חשובים ומיוחסים בעיניו יותר מ"חוטב עציץ עד שואב מימין".

(כלי יקר)

רוצים להנהיג

"ראשיכם שבטיכם... כל איש ישראל" (דברים

כט, ט). כל בני ישראל, גם אם הם "מחוטב עציץ עד שואב מימין", רוצים להיות "ראשיכם", עומדים בראש ומנהיגים.

(ערבי נחל)

כל יהודי הדורות

"את אשר ישנו פה עמנו עומד היום... ואת אשר איננו עמנו פה היום" (דברים כט, יד). גם היום, כשיהודי נכנס לברית עם הקב"ה על-ידי שמירת התורה, עומדים לצידו כל היהודים שבעולם ויהודי כל הדורות כולם. לכן אל לו להתרשם מזה ש"אתם המעט מכל העמים", שהרי הוא קשור ליהודי כל הדורות.

(הרבי מליובאוויטש)

התקשרות שאינה בטלה

"לעברך בברית ה' אלוהיך ובאלתו" (דברים כט, יא). כריתת הברית בין הקב"ה לישראל היא התקשרות והתחברות עם עצם המהות, והתקשרות זו אינה בטלה לעולם.

(לקוטי תורה)

האמת בוקעת

"אתם ניצבים" - 'אתם' אותיות 'אמת'. האמת בוקעת דרך עד כיסא הכבוד. בזכותה תתייצבו לפני שופט הארץ בימים הנוראים.

(בית אהרון מקרלין)

אוחו הקרעים

הימים ימי חודש שבט תש"ס. שעת בוקר שגרתית בבית חב"ד למטיילים בבנגקוק שבתאילנד. שליח חב"ד, הרב נחמיה וילהלם, שבא למקום כארבע שנים קודם לכן, הבחין באישה מבוגרת היושבת שעות רבות בבית חב"ד, מכונסת בעצמה, פניה נפולות, ודוק של עצב נסוך עליה.

למחרת בבוקר באה האישה שנית ושוב התבודדה זמן רב. הרב וילהלם פנה אליה והתעניין בשלומה. האישה השפילה את מבטה ונמנעה מלפתח עמו שיחה. נראה היה כי מטען רגשי כבד רובץ על לבה, אך היא מסרבת לחלוק עמו את מצוקתה.

באה השבת. האישה באה לסעודות וגם בהן ישבה מכונסת בעצמה. הרב וילהלם ביקש מאחת האורחות לנסות לדובב אותה. זו הצליחה במשימתה. האישה גוללה לפניו את סיפורה, וזו המליצה לפניו בחום לשתף את הרב וילהלם במצוקתה. האישה נענתה ושפכה באוזניו את לבה.

היא גרושה מתלאביב, אם לכן ובת. הבת נישאה לצעיר גרמני וירדה מן הארץ. נשאר עמה הבן, אבל בעת האחרונה היחסים ביניהם הרועו.

"כל הבעיות החלו מיום שבני חזר בתשובה", הטיחה בו האישה במירות. "זה היה לפני כשנה, במהלך טיול בהודו. כשחזר לארץ החלו החיכוכים. בתחילה מילאתי את כל בקשותי. הכשרתי את המטבח. קניתי פלטת חימום לשת. עם הזמן הדרישות החמירו. הסכמתי להפסיק לעשן בשבת, אך הוא דרש ממני לשמור שבת כהלכה.

"בשלב הזה נשברתי. השארתי לו את כרטיס האשראי שלי, ארזתי מזוודה ועזבתי את הבית. אינני מסוגלת לחיות כך. סיכמתי עם העוזרת שתיכנס הביתה במהלך השבוע לנקות את הבית, לכבס וכדומה, ובינתיים אני כאן."

הרב וילהלם נותר פעור פה. "ומדוע לא יתכבד הבן לחפש לעצמו מקום מגורים אחר? מדוע אם מבוגרת צריכה לעזוב את ביתה?", שאל.

"אני אוהבת אותו ולא רוצה לסלקו מביתי", השיבה האישה בכאב. "העדפתי להתרחק. אז אני יושבת כאן, בלי שום תכניות, אובדת עצות."

הרב וילהלם חש רצון להתערב ולסייע לאישה. "חני לי את מספר הטלפון של בןך ואשוחח עמו", הציע.

"אני מקווה שאצליח להעמיד אותו על טעותו".

"אין לך סיכוי", השיבה האישה, "הוא יסרב לדבר איתך".

הרב וילהלם לא אמר נואש. הוא ישב וכתב לצעיר מכתב ארוך ומנומק, בן שני עמודים, ובו ניסה להאיר את

עיניו. במכתבו הדגיש את חשיבות מצוות כיבוד אם, והזכיר לצעיר כי הוא עצמו, אילו היו לוחצים עליו לפני שנה לקיים מצוות, היה מגיב בהתרחקות ולא בהתקרבות.

"במקרים רבים", כתב, "אדם שחזר בתשובה הוא ההזדמנות הראשונה של משפחתו וחבריו לראות מקרוב

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

התורה הבטיחה שנשוב

יהודי נדרש להאמין כי הגאולה קרובה לבוא וכי היא עומדת על סף דלתנו ממש. אך הלוא ידוע שהגאולה תלויה בתשובה, ואם כן, איך הגאולה יכולה לבוא עכשיו בשעה שיהודים רבים כל-כך אינם שומרים את התורה ומצוותיה?!

השאלה מבוססת על הנחה שהגאולה תוכל לבוא רק כשעם ישראל כולו יחזור לדרך התורה וכשלא יהיו עוד חטאים ועוונות, אולם הנחה זו טעונה בירור. הלוא תיקון העולם והחזרת עם ישראל לדרך התורה הם מפעולותיו של המשיח. גם בדברי הנביאים נאמר שרק כאשר "ייתקע בשופר גדול" יחזרו "האובדים בארץ אשור והינדיחים בארץ מצרים", דבר המוכיח כי רק אור הגאולה יחזירם למוטב.

"ישראל עושין תשובה"

אכן, הגלות באה "מפני חטאינו", והגאולה תבוא עלידי התשובה, כפי שהגמרא (סנהדרין זב, א) אומרת: "כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה". אבל כאן יש לברר מהי אותה תשובה הדרושה להבאת הגאולה, ואם הגאולה מותנית בתשובה, מי מבטיח לנו שעם ישראל אכן ישוב בתשובה?

בגמרא (שם) יש מחלוקת בעניין זה בין רבי אליעזר לרבי יהושע: "ר' אליעזר אומר, אם ישראל עושין תשובה – נגאלין, ואם לאו – אין נגאלין". רבי יהושע אינו חולק על עצם הצורך בתשובה לפני הגאולה, אלא על דברי רבי אליעזר "אם לאו – אין נגאלין". לדעתו, כשיגיע זמן הגאולה, שום דבר לא יוכל לעכב אותה. אם ישראל יעשו תשובה מעצמם – מה טוב, ואם לאו – יאלץ אותם "הקב"ה לשוב בתשובה ולהיגאל: "הקב"ה מעמיד להן מלך שגזרותיו קשות כהמן, וישראל עושין תשובה ומחזירן למוטב".

הרמב"ם (הלכות תשובה פרק ז, הלכה ה) קובע: "אין ישראל נגאלין אלא בתשובה, וכבר הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן, ומיד הן נגאלין". כלומר, הגאולה תבוא לאחר שעם ישראל ישוב בתשובה, והתורה הבטיחה שבסוף הגלות ישוב העם בתשובה.

הרהור תשובה

אך לאיזה סוג של תשובה הקב"ה ממתין כדי שתבוא הגאולה? האם הכוונה שעם ישראל כולו צריך לחזור לקיום מלא של תורה ומצוות, ועד אז אין הגאולה יכולה לבוא? וכי כל ישראל יהיו צדיקים גמורים עוד לפני הגאולה?!

בעל 'מנחת אלעזר' כותב ('דברי תורה' מהדורה ג – כד) שהטעון "שהגאולה מתעכבת עד שישבו כל ישראל, זהו נגד מקראות רבים", והוא מביא ראיה מסימני חז"ל על תקופת 'עקבתא דמשיחא', ש"ארובה, יהיה רוב פני הדור כן (=במצב של 'חוצפא יסגיי' ושאר הסימנים השליילים). אם כן, איך יהיה זה דורו של משיח, הרי יעכבו מלבוא משיח עד שישבו כולם והיה צדיקים כולם?!, והוא מסיים: "אלא ודאי כי הדברים הנ"ל הם הבל וריק וכזב".

כשמעיינים בתורה, בפרק (דברים ל) שמתאר את התשובה שתהיה לפני הגאולה, מוצאים שתי רמות של תשובה: תחילה תשובה כללית – "ושבת עד ה' אלוקיך", שהיא תביא את הגאולה – "ושב ה' אלוקיך את שבותך... וקיבצך מכל העמים"; ורק לאחר הגאולה תהיה תשובה שלמה יותר – "ואתה תשוב ושמעת בקול ה' ועשית את כל מצוותיו".

הרבי מליובאוויטש התבטא (ספר השיחות תנש"א כרך א, עמ' 323 ועוד) כי "כבר עשו תשובה", והסביר: "אין לך אדם מישראל שלא הרהר תשובה כמה פעמים במשך ימי חייו, שעלידי זה נעשה 'בשעתא חדא וברגעא חדא' מרשע גמור צדיק גמור, כפסק דין הגמרא (קידושין מט, ב) ש'המקדש את האישה על-מנת שאני צדיק, אפילו רשע גמור מקודשת, שמא הרהר תשובה בלבו".

אורח חיים של שמירת מצוות, ולכן זו זכות גדולה, או להפך חלילה – חובה גדולה, כאשר ייתן דוגמה לא נכונה. חובה לתת לכל אדם את הקצב שלו".

הוא תיאר במכתב את התרשמותו מאהבתה של אמו אליו, וחתם את מכתבו בהצעה: "אשמח מאוד שתצלצל אליי או תענה לי בכתב, וכמובן אשמח לעזור לך בכל עניין שאוכל". האישה מסרה לו את מספר הפקס' בביתה, והרב וילהלם שיגר את המכתב וקיווה לטוב.

למחרת באה האישה במצב רוח עכור עוד יותר. "הוא כעס מאוד על שאני מערבת רבנים", אמרה בשיברון לב. "הוא אמר שכלל לא קרא את המכתב, אלא קרע אותו והשליך אותו לפח".

לבו של הרב וילהלם נכמר. הוא חש השתתפות עמוקה בצערה של האישה, אך גם חוסר אונים. כמה ימים אחרי-כך עזבה האישה את בנגקוק.

חלפו שנתיים. סעודת שבת שגרתית בבית חב"ד. אווירת פתיחות שרתה סביב השולחן. המשתתפים חלקו עם המסובים חוויות ותובנות. צעיר בעל חזות חרדית, שישב כל הזמן בשקט, ביקש את רשות הדיבור. הוא סיפר:

"לפני שלוש שנים, אחרי השירות הצבאי שלי, יצאתי לטיול ארוך במזרח הרחוק. בעקבותי חזרתי בתשובה. כשחזרתי לארץ נסחפתי להתנהגות קיצונית מאוד. הקונפליקט עם אמי, שאורח החיים הזה היה זר לה לחלוטין, היה בלתי נמנע. היא נשברה, עזבה את הבית וטסה לתאילנד.

"כאן, בבית חב"ד, שמע הרב וילהלם את סיפורה וכתב לי בפקס' מכתב ארוך. כשראיתי את המכתב התמלאתי כעס. קרעתי את המכתב בזעם והשלכתי אותו לפח. כשאמי התקשרה מתאילנד צעקתי עליה. לאחר מכן נרגעתי קצת והתמלאתי סקרנות לראות מה הרב כתב. ניגשתי לפח האשפה, הוצאתי מתוכו את הקרעים, והרכבתי את המכתב מחדש. קראתי בשקיקה כל מילה.

"הדברים חלחלו ללבי. כמה ימים הייתי אפוף הרהורים. התחלתי להבין את גודל טעותי. בסופו של דבר התקשרתי לאמי, התנצלתי על התנהגותי השגויה וביקשתי את סליחתה. היא חזרה לארץ ויחסינו שבו לתיקנם".

הצעיר עשה אתנחתא קלה. הישר את מבטו אל הרב וילהלם ואמר: "באתי לכאן למטרה אחת ויחידה: לפגוש אותך ולהודות לך על השצלת את האחוה המשפחתית שלנו".

תקיעת שופר בבסיס אמריקני

ונהנינו מאוד מהאווירה המיוחדת וגם מהמזון הכשר שהוגש בבית חב"ד. בלעדיהם, מי היה מביא לקוריאיה חלב ישראל כשר למהדרין?"

בעוד כמה ימים, בראש השנה הבא עלינו לטובה, יעמוד הרב הצבאי משה (מארק) לאנס בבסיס של הצבא האמריקני אי-שם באלבמה, מדינה בדרום-מזרח ארצות-הברית, ויתקע בשופר.

עשור בתפקיד

ההיערכות לקראת חודש החגים כרוכה במאמץ רב, אך הרב לאנס, הסוגר בימים האלה עשור בתפקיד, עושה זאת בשמחה. "תפקידי לתת מענה ולספק את הצרכים של כל החיילים היהודים באזור שעליו אני מופקד", הוא מספר. "אני הכתובת היהודית גם לבני משפחותיהם וגם לאזרחים שעובדים בשירות הצבא".

במרוצת השנים צבר הרב לאנס ניסיון רב בהיערכות לחודש החגים, לעיתים גם במקומות בלתי-צפויים. כך למשל בשנת תש"ע העניק לחיילים היהודים שירותי דת בזירת הלחימה באפגניסטן. לאחר מכן שימש רב בבסיס הצבאי בקוריאיה הדרומית.

חלב ישראל בקוריאיה

הוא גדל בפלורידה, במשפחה מסורתית. בבית הייתה מודעות לעובדת היותם יהודים. מעת לעת הלכו לבית הכנסת, עשו סדר פסח ושמרו מעט על כשרות, "אבל לא מעבר לזה", כדבריו. בנעוריו החל להתעניין ביהדות וקיבל עליו לשמור עוד ועוד מצוות. לאחר התיכון נסע לניו-יורק ולמד במקביל בישיבה ובקולג'. אחריכן התגייס לצבא ארה"ב, נרשם לתכנית לימודים לרבנות ומונה לרב צבאי.

כשהוא מספר על שירותו בדרום קוריאיה, הוא מציין את שליח חב"ד במדינה, הרב אשר ליצמן: "כליל שבת עשינו תפילה, קידוש וסעודת שבת בבסיס, אבל בשבת בבוקר התפללנו בבית חב"ד

דרוש מוהל

לעתים הוא נדרש לאתגרים מיוחדים: "קיבלתי פעם אחת פנייה ממשפחה יהודית המתגוררת בבסיס צבאי. האישה סיפרה שהיא עתידה ללדת בן והיא ביקשה סיוע בהבאת מוהל,

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי, עומר

הכנות לחג ולשבת

שאלה: מה ההכנות שיש לעשות לקראת ראש השנה החל ביום חמישי ושישי?

תשובה: עירוב תבשילין: כדי שיהיה מותר לבשל ולעשות מלאכות אחרות בחג השני לצורך השבת (אבל לא בחג הראשון לצורך החג השני או לצורך השבת), תיקנו חז"ל לערוך בערב החג 'עירוב תבשילין'.

מכינים חתיכת בשר, דג, ביצה (או תבשיל חשוב אחר) בנפח 27 סמ"ק לפחות, ולצידו לחמנייה, פיתה או פרוסת לחם בנפח 54 סמ"ק לפחות. מייחדים אותן לעירוב תבשילין ומברכים: "ברוך אתה... אשר קידשנו במצוותיו וציוונו על מצוות עירוב". מוסיפים ואומרים: "בעירוב הזה יהיה מותר לנו לאפות ולבשל ולהטמין ולהדליק נר ולתקן ולעשות כל צרכינו מיום טוב לשבת".

את הלחם והתבשיל יש לשמור במקרר לפחות עד

שמסיימים לעשות בחג את כל ההכנות לשבת. ומצווה מן המובחר לברך על הלחם 'המוציא' (אם הוא כיכר שלמה) בסעודת שבת, ויש הנוהגים לברך עליו בסעודה שלישית.

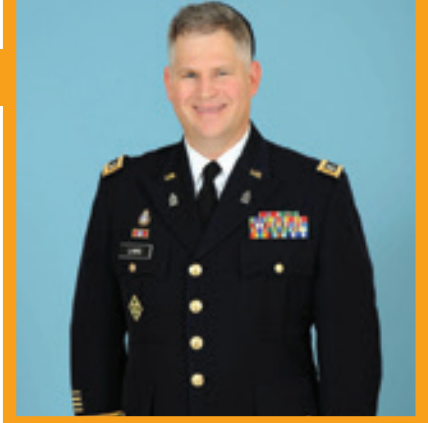
את הבישולים וההכנות יש לעשות ביום השני בעוד היום גדול, כך שאפשר יהיה ליהנות מהתוצאות בחג עצמו.

מי ששכח לעשות עירוב תבשילין, או שעשה והעירוב נאכל בטרם הספיק להכין לשבת, ישאל רב כיצד לנהוג.

הדלקת הנרות: בערב ראש השנה מדליקים את הנרות בזמן הקבוע בלוחות. מי שלא הספיקה, תדליק מאש קיימת לפני הקידוש.

כיוון המקרר: במקררים בעלי פיקוד שבת דיגיטלי יש לזכור לכוונו לפעול שלושה ימים במתכונת שבת.

מקורות: תוש"ע ושו"ע אדמו"ר הזקן סי' תקיד וסי' תקכז.

הרב לאנס. מה ביקש חייל המארינס הפצוע?

לעריכת ברית מילה לילד. מובן שהתרגשתי מעצם הפנייה וקיבלתי עליי את הטיפול במילואה".

עוד סיפור שנחרת בזיכרונו התרחש בשירותו באפגניסטן. "חייל יהודי ששירת במארינס נפצע קשה בפיצוץ, והרופאים נאלצו לקטוע את שתי רגליו. לאחר שהתעורר מהניתוח נשאל אם הוא מעוניין בדבר מה מיוחד, והחייל השיב: 'אני רוצה משהו יהודי, מגן דוד או תהילים'. הייתי אז רחוק ממקומו, אבל דאגתי שיקבל ערכה של תשמישי קדושה".

מבצע

מבצעים והנחות על פרוכות ומעילים
על דגמים נבחרים

שופרות במבחר אדיר

25% על השופר השני

Mea Shearim st. 21 Jerusalem | 02-5384048 | 9:00-21:00 | 5478053@gmail.com

חיי משפחתך חשובים לך?

ביטוח בריאות קולקטיבי אנ"ש:
פוליסה רחבה + פרמיה נמוכה משמעותית!

יעוץ חינם
077-444-7777
גפן בס"ד

מרגישים חג

שנה טובה...
אושר עד

